

6. Gibson J. MacDonald, Mendez C. The Cost of Cleaning Up Unexploded Ordnance. Santa Monica, CA: RAND Corporation, 2005. https://www.rand.org/pubs/research_briefs/RB9124.html.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ ВОДНИХ РЕСУРСІВ В УКРАЇНІ

Д. С. ЛУКАШЕВИЧ, студентка
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
orcid.org/0000-0003-0550-3849
darialukashevych@gmail.com

До середини ХХІ століття проблема браку прісної води може стати однією з найважливіших для нашої планети. Вода є вичерпним ресурсом, при цьому – як доведено висновками експертів ООН – понад 20% населення Землі страждає від нестачі води, придатної для пиття та зрошування посівів. На сьогодні від браку води страждають близько 700 мільйонів людей – це мешканці 43 країн світу. Учені підрахували, що до 2025 року ця цифра зросте до 3 мільярдів і більше. Тому постає нагальна потреба у збереженні та захисті водних ресурсів як на світовому, так і державному рівнях.

У Водній стратегії України до 2025 року, проект якої досі проходить громадське обговорення, серед основних водних проблем виділяють: природний дефіцит водних ресурсів, а також їх нерівномірний розподіл по території та в часі; виснаження водних ресурсів внаслідок великого обсягу водозабору для господарських потреб; значний обсяг забруднюючих речовин, що надходять у річки; надмірне регулювання річкового стоку, що спричиняє додаткові втрати води на випаровування, уповільнення водообміну і, як наслідок, погіршення якості води і деградації русел. Додатковим джерелом екологічних проблем для водних ресурсів України стали наслідки військової агресії Російської Федерації, вплив яких на стан довкілля ще треба буде досліджувати та вивчати.

З огляду на окреслені вище проблеми питання нормативно-правового забезпечення охорони водних ресурсів в Україні набуває значущості та актуальності. Законодавство в цій царині доволі розгалужене та складається з низки нормативно-правових актів, які утворюють систему законодавства в сфері охорони водних ресурсів України. Розглянемо лише основні.

Основним нормативно-правовим актом, щодо регулювання правових відносин з метою забезпечення збереження, науково обґрунтованого, раціонального використання вод для потреб населення і галузей економіки, відтворення водних ресурсів, охорони вод від забруднення, засмічення та вичерпання, запобігання шкідливим діям вод та ліквідації їх наслідків, поліпшення стану водних об'єктів, а також охорони прав підприємств,

установ, організацій і громадян на водокористування є Водний кодекс України [1].

Дія Закону України «Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення» поширюється на всіх суб'єктів господарювання, що виробляють питну воду, забезпечують питною водою шляхом централізованого питного водопостачання або за допомогою пунктів розливу води, а також на органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, що здійснюють регулювання, нагляд і контроль за якістю питної води, станом джерел та систем питного водопостачання, а також споживачів питної води [2].

Існує також декілька законів, що регулюють правовідносини в інших галузях, але опосередковано впливають на процес нормативно-правового забезпечення охорони водних ресурсів в Україні – таким, наприклад, є Закон України «Про оцінку впливу на довкілля».

Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції також приймає нормативно-правові документи у виді постанов, низка яких регулює відносини, що виникають в сфері забезпечення охорони водних ресурсів в Україні, визначає процедуру видачі водокористувачам дозволів на спеціальне водокористування або визначає основні вимоги до нормування гранично допустимого скидання забруднюючих речовин, які утворюються в процесі виробничої діяльності водокористувачів, а також затверджує переліки забруднюючих речовин. Державний водний кадастр складається з метою систематизації даних державного обліку вод та визначення наявних для використання водних ресурсів, ведення якого теж регламентовано Постановою Кабінету міністрів України.

Існує низка підзаконних відомчих нормативно-правових актів, які, разом з Кодексом та законами України, утворюють систему нормативно-правового забезпечення охорони водних ресурсів в Україні. При цьому слід погодитись з думкою А.С. Євстігнєєва, що в удосконаленні водного законодавства основна увага має бути приділена розробленню та затвердженню кількісних та якісних показників екологічної безпеки спеціального водокористування (окремо за кожним видом такого користування), які матимуть статус юридичних критеріїв екологічної безпеки у відповідній сфері. Такі показники повинні бути адекватними сучасному рівню розвитку науки, а також сучасному стану забруднення довкілля загалом і вод, а також зумовленому ним спектру екологічних ризиків. Запровадження таких нормативів стане основою для вдосконалення правового регулювання відповідних суспільних відносин [4, с. 278].

Список використаних джерел:

1. Водний кодекс України: Закон від 06.06.1995р. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/213/95-%D0%B2%D1%80#Text>, (дата звернення 28.10.22).

2. Закон України «Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення». Закон від 10.01.2002 р. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2918-14#Text>, (дата звернення 28.10.22).

3. Закон України «Про оцінку впливу на довкілля». Закон від 23.05.2017 р. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2059-19#Text>, (дата звернення 28.10.22).

4. Євстігнєєв А.С. Проблеми правового забезпечення екологічної безпеки у сфері спеціального природокористування в Україні : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.06. Київ, 2019. 434 с.

ПРАВОВІ ОБМЕЖЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ МІЖНАРОДНІ ТРАНСПОРТНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Д. В. ПЛІСКО, студентка
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17*

Державою обов'язки і функції регулятора щодо провадження господарської діяльності на ринку міжнародних автомобільних перевезень покладені на Міністерство інфраструктури України (МІУ), яке одним зі своїх основних завдань вбачає вирішення питань, які гостро стоять перед перевізниками в процесі здійснення їхнього основного виду діяльності — міжнародних автоперевезень.

На своєму сайті МІУ зазначає, що цей напрямок є одним із пріоритетних у роботі структурних підрозділів Мінінфраструктури та Департаменту стратегічного розвитку дорожнього ринку та автомобільних перевезень зокрема.

Крім того, МІУ серед проблем, що потребують невідкладного вирішення, на другу позицію виносить проблему відсутності ефективного механізму допуску до ринку автоперевезень, яка полягає у тому, що ліцензування автоперевізників на сьогодні є суто формальною процедурою, яка, з одного боку, створює зайві бюрократичні перепони на ринку, а з іншого — не забезпечує реальної оцінки можливостей перевізника щодо виконання своїх зобов'язань.

Сайт МІУ також містить статистичні дані щодо галузі автомобільного транспорту:

1. Інформація про кількість чинних ліцензій за видами діяльності на право провадження господарської діяльності з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів автомобільним транспортом, міжнародні перевезення пасажирів та вантажів автомобільним транспортом.

2. Інформація про кількість транспортних засобів (за типами), які закріплені за ліцензіатами як засоби провадження господарської діяльності.